

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/9/2025
Identifikačné číslo spisu:	1317215476
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1317215476.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu Mgr. B. W., narodeného XX. B. XXXX, K., E. XXXXX/XXA, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o určenie práva na mimoriadny výkonnostný bonus vo výške 21.635 eur, o zaplatenie sumy 12.981 eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45Cpr/19/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 5CoPr/10/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Bývalý) Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 06. júna 2019 č. k. 45Cpr/19/2017-554 konanie o určenie, že žalobca má právo na mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov Sberbank Slovensko, a.s. vo výške 21.635 eur, ktorý bol žalobcovi priznaný rozhodnutím predstavenstva žalovanej zo dňa 28. júla 2016 zastavil (I. výrok) a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.981 eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.981 eur od 07. augusta 2016 až do zaplatenia, do troch dní do právoplatnosti rozsudku (III. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok).

1.1. Predmetom sporu [po zastavení konania o určenie práva na mimoriadny výkonnostný bonus z dôvodu späťvzatia žaloby (I. výrok)] bol nárok žalobcu na zaplatenie 12.981 eur titulom mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov banky. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca žalovanej Sberbank Slovensko, a.s. listom z 28. júla 2016 oznámil žalobcovi, že vzhľadom na završenie predaja Sberbank Slovensko, a.s. predstavenstvo banky rozhodlo dňa 28. júla 2016 o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov. Žalobcovi bol

priznaný mimoriadny bonus vo výške 21.634 eur s tým, že 60 % bonus vo výške 12.981 eur mal byť vyplatený po završení predajnej transakcie a 40 % bonus vo výške 8.654 eur za rok 2015 mal byť vyplatený v roku 2019. Oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi z 28. júla 2016 podpísali predseda predstavenstva a člen predstavenstva. Uvedený právny úkon bol vážny, určitý a zrozumiteľný a okresný súd ho považoval za platný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k rozhodnutiam predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. č. 97/2015 zo 16. júna 2015, č. 168/2015 z 08. decembra 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016 uviedol, že podľa súdnej praxe takéto rozhodnutia majú vnútropodnikový charakter a súde nie sú oprávnené do nich zasahovať a preskúmať ich. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 19. decembra 2016 boli zrušené rozhodnutia predstavenstva č. 97/2015 zo 16. júna 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016, na základe ktorých mal byť vybraným zamestnancom spoločnosti vyplatený mimoriadny bonus za proces predaja spoločnosti. Podľa okresného súdu však nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus pre žalobcu a takéto rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (ex tunc). Vyjadril názor, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 483/2001 Z. z.“ alebo „zákon o bankách“) môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z., ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Interný predpis právneho predchodcu žalovanej, Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s. obsahoval definíciu pojmov ako pevná zložka mzdy (II. časť, základná mzda) a pohyblivá zložka mzdy zamestnancov (III. časť, pohyblivá zložka mzdy). Banka určila podmienky poskytovania pohyblivej zložky celkovej odmeny v oznámení o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi dňa 28. júla 2016. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny ako pohyblivej zložky mzdy nebolo v rozpore so zákonom o bankách, ani s internými predpismi právneho predchodcu žalovanej. Vychádzajúc z uvedených skutkových a právnych záverov súd prvej inštancie posúdil uplatňovaný nárok žalobcu ako nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá má fakultatívnu povahu. V dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tohto nároku zamestnancovi dňa 28. júla 2016 sa stala zložkou mzdy nárokovou (obligatórnou), rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie prvej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 12.981 eur, a preto okresný súd zaviazal žalovanú uspokojiť nárok zamestnanca. Nakoľko žalovaná nezaplatila žalobcovi priznaný výkonnostný bonus v lehote splatnosti, žalobcovi priznal aj úrok z omeškania. Splatnosť mzdy bola v pracovnej zmluve stanovená na 6. kalendárny deň v mesiaci, žalobcovi vznikol nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu spolu so mzdou za predchádzajúci mesiac dňom 06. augusta 2016. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením peňažného dlhu 12.981 eur od 07. augusta 2016, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi 5,00 % zákonný ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 07. augusta 2016 až do zaplatenia (§ 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) s poukazom na plný úspech žalobcu vo veci o zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 12.981 eur s príslušenstvom.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. mája 2024 sp. zn. 5CoPr/10/2022 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd aj s ohľadom na závery dovolacieho súdu obsiahnuté v zrušujúcom uznesení z 31. mája 2022 sp. zn. 5Cdo/46/2022 konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením jeho rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP). Súhlasil so súdom prvej inštancie, že v prípade vyplatenia mimoriadneho výkonnostného bonusu ide o variabilnú a nenárokovateľnú zložku mzdy závislú od toho, ako zamestnávateľ vyhodnotí pracovnú výkonnosť žalobcu v procese predaja spoločnosti. Žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie bonusu osobitným rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní nároku z 28. júla 2016. Odvolací súd dodal, že pokiaľ by predstavenstvo pri priznaní tohto nároku nepostupovalo v súlade s internými predpismi spoločnosti, prípadne nebol vyžiadaný súhlas dozornej rady, táto skutočnosť môže vyvolať zodpovednostné vzťahy medzi členmi štatutárneho orgánu a samotnou spoločnosťou. Zamestnávateľa voči zamestnancovi takýto

akt predstavenstva ako štatutárneho orgánu konajúceho v pracovno-právnych vzťahoch zaväzuje. Žalovaná neprodukovala dôkazy preukazujúce, že štatutárny orgán prekročil právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel alebo musel vedieť. Odvolací súd nezistil skutočnosti, pre ktoré by bolo dôvodné uplatnený nárok nepriznať pre rozpor s dobrými mravmi. Uzavrel, že táto odmena predstavuje pohyblivú zložku, ktorej výška a priznanie záležalo od splnenia stanovených cieľov a rozhodnutia štatutárneho orgánu, na základe čoho sa môže stať takýto nárok právne nárokovateľný. Na základe interných dokumentov spoločnosti neobstáli tvrdenia žalovanej o potrebe súhlasu všetkých členov predstavenstva, nakoľko v zmysle interných predpisov (Rokovacieho poriadku predstavenstva) postačovala jednoduchá väčšina prítomných členov. Relevantné nebolo ani tvrdenie žalovanej, že schválenie nového druhu odmeny, ktorá nebola predpokladaná pôvodným rozpočtom, malo povahu rozhodnutia o zmene pôvodného rozhodnutia, t. j. malo byť schválené všetkými hlasmi predstavenstva a dozornou radou, pretože z dokazovania vyplynulo, že finančné prostriedky na mimoriadny výkonnostný bonus boli schválené už v roku 2015 po podpísaní memoranda s Penta Investments. Vyplatené mali byť po úspešnom završení predaja banky, čo vyplýva z výročnej správy žalovanej za rok 2016. Odvolací súd doplnil, že predstavenstvo akciovej spoločnosti rozhoduje o všetkých záležitostiach spoločnosti, pokiaľ Obchodný zákonník alebo stanovy toto nezveria do pôsobnosti valného zhromaždenia alebo dozornej rady. Bolo nepochybné, že rozhodnutia predstavenstva č. 110/2016 a č. 97/2015 týkajúce sa nárokov spojených s odmenami kľúčových zamestnancov spadajú do originálnej právomoci predstavenstva. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny nie je v rozpore so zákonom o bankách, ktorý ju sám v zmysle § 23b ods. 1 písm. c) pripúšťa. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s poukazom na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Odvolací súd doplniacim rozsudkom z 26. novembra 2024 sp. zn. 5CoPr/10/2022 rozsudok z 30. mája 2024 sp. zn. 5CoPr/10/2022 doplnil o výrok „Žalovanej sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %“, pretože vo svojom rozsudku nerozhodol o trovách dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 5Cdo/46/2022 v zmysle § 453 ods. 3 CSP. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, a preto jej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu z 30. mája 2024 sp. zn. 5CoPr/10/2022 podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) tvrdiac dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmení, žalobu zamietne a prizná jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania. Po stručnom opise skutkových a právnych okolností prípadu vo vzťahu k vade podľa § 420 písm. f) CSP namietala kvalitu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd (rovnako súd prvej inštancie) sa jej podstatnými právnymi a skutkovými tvrdeniami (že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov a že žalobca musel vedieť, že jeho priznanie je v rozpore s internými predpismi banky) zaoberal iba formálne. K jednotlivým odvolacím námietkam neodkázal na relevantnú právnú úpravu. Dovolateľka z odôvodnenia nevie abstrahovať, prečo bola odvolacia argumentácia nedôvodná.

4.1. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie, a to:

1. „Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 nepripúšťa?“,

2. „Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?“.

Vo vzťahu k prvej právnej otázke uviedla, že cieľmi, po splnení ktorých môže vzniknúť zamestnancovi banky nárok na variabilnú zložku mzdy podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách nemôžu byť súkromné záujmy akcionára banky získať z predaja svojich akcií čo najvyšší profit. Povinnosťou zamestnávateľa je platiť zamestnancovi mzdu za prácu, ktorú vykonal preňho (§ 118 ods. 1 Zákonníka práce). Mimoriadny výkonnostný bonus nemôže predstavovať pohyblivú zložku mzdy. Individuálne hodnotenie výkonnosti konkrétneho zamestnanca v procese predaja akcií mal podľa listu predstavenstva banky z 28. júla 2016 vykonať „Management Board Skupiny Sberbank“. Nešlo o orgán banky (zamestnávateľa žalobcu), ale o orgán jedného z akcionárov, ktorý predával svoje akcie. Práca bola vykonávaná v prospech akcionára a nie v prospech zamestnávateľa žalobcu (právneho predchodcu žalovanej). Bilancovanie výkonnosti žalobcu vykonané treťou stranou nemôže zakladať nárok na motivačnú zložku odmeny podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, ktorá sa odvíja od hodnotenia samotnej banky. Navyše v zmysle § 23b ods. 7 zákona o bankách banka je povinná pri určení pohyblivej zložky mzdy zohľadniť hodnotu svojich vlastných zdrojov. Nepriznaním nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu pre rozpor rozhodnutia predstavenstva banky so zákonom by nedošlo k porušeniu pravidla podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Nastolená právna otázka mala byť vyriešená negatívne. Vo vzťahu k druhej právnej otázke citovala § 10 ods. 2 Zákonníka práce a uviedla, že žalobca bol v zmysle pracovnej zmluvy povinný vykonávať svoje práva a povinnosti v súlade s právnym poriadkom SR a zodpovedal za vypracovanie a schválenie organizácie a systému riadenia banky podľa stanov zamestnávateľa. Poskytovanie mimoriadnych odmien vybraným zamestnancom banky bolo upravené v interných predpisoch, ktoré mal poznať. Iba ak by bol radovým zamestnancom, mohol by byť dobromyseľný vo vzťahu k neznalosti interných procesov na úrovni vedenia banky. Priznanie nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu listom predstavenstva z 28. júla 2016 odporuje stanoveným interným postupom. Priznaný bonus nezodpovedal schválenej schéme programu mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorá bola prezentovaná žalobcovi v decembri 2015. Žalobca o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky musel viesť a bolo na mieste uplatniť výnimku v zmysle § 10 ods. 2 Zákonníka práce a nepriznať protiprávnym úkonom predstavenstva banky relevantné právne účinky. Nastolená právna otázka mala byť vyriešená negatívne.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť a uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Podrobne a rozsiahlo poukázal na vybrané okolnosti skutkového stavu a mal za to, že dovolanie v časti namietajúcej vady zmatečnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b), resp. a) CSP nie je prípustné. Dovolateľka kladie totožné právne otázky, ktoré dovolací súd opakovane riešil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou), dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

7. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Dovolateľkou namietaná vada zmatečnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, konkrétne vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej, že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania

bankových zamestnancov a že žalobca musel vedieť, že jeho priznanie je v rozpore s internými predpismi banky a existujú prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.).

9. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

9.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

10. K námietke o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí (uvedené v bodoch 9 a 9.1 odôvodnenia tohto rozsudku) v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahujú aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z ich obsahu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu (v spojení s postupom súdu prvej inštancie) také nedostatky, ktoré by odôvodňovali tvrdenie, že závery ním prijaté boli svojvoľné, zmätočné alebo zjavne neodôvodnené. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením jeho rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP) majúci za to, že žalovaná neuviedla v odvolaní také skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by mali za následok iné vyhodnotenie zisteného skutkového stavu a prijatých právnych záverov. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby v časti nároku na zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Interný predpis právneho predchodcu žalovaného - Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s. obsahoval definíciu pojmov ako pevná zložka mzdy (II. časť, základná mzda) a pohyblivá zložka mzdy zamestnancov (III. časť, pohyblivá zložka mzdy). Odvolací súd konštatoval, že táto odmena nepredstavuje súčasť základnej zložky mzdy, ale ide o pohyblivú zložku, ktorej výška a priznanie záviselo od splnenia stanovených

cieľov a rozhodnutia štatutárneho orgánu, na základe čoho sa môže stať takýto nárok právne nárokovateľný, pričom v rámci konania boli preukázateľne splnené podmienky, na základe ktorých sa nárok právne nárokovateľným stal. Dodal, že rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny nie v rozpore so zákonom o bankách, pretože ju v zmysle § 23b ods. 1 písm. c) pripúšťa. Súd nižších inšancií vychádzali z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016, ktorým bol žalobcovi ako zamestnancovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, pričom zamestnávateľa voči zamestnancovi takýto akt predstavenstva ako štatutárneho orgánu konajúceho v pracovnoprávných vzťahoch zaväzuje. Odvolací súd mal pritom za to, že žalovaná neprodukovala v konaní dôkazy preukazujúce, že štatutárny orgán prekročil právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel alebo musel vedieť. Žalobca nebol členom štatutárneho orgánu spoločnosti a nepodieľal sa na schvaľovaní odmeny. Rovnako neboli zistené skutočnosti, pre ktoré by bolo dôvodné uplatnený nárok nepriznať pre rozpor s dobrými mravmi (tzv. zlaté padáky).

11. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú námietku dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo zaťažené vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12. Dovolaťka prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inšancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

14. Dovolaťka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spore záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené (bod 4.1. tohto rozsudku). Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli alebo neboli v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešené. Dospel pritom k záveru, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (napr. rozsudok z 30. septembra 2024 sp. zn. 7CdoPr/7/2024, rozsudok z 30. októbra 2024 sp. zn. 5CdoPr/11/2023). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posúdil podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

15. Vo vzťahu k prvej otázke položenej žalovanou „Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 nepripúšťa?“ najvyšší súd zotrváva na argumentácii vyslovenej v jeho skorších rozhodnutiach, z ktorých zhodne vyplýva, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inšancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny

zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

16. Čo sa týka druhej položenej otázky „Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?“, dovolací súd je rovnako názoru, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci formálne zaväzujú všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukládajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi takehoto odmeňovania. Svedčí o tom aj bod 6.1. internej smernice Sberbank pod názvom „Politika odmeňovania“, podľa ktorého celkové pohyblivé odmeňovanie hodnotí každoročne osoba zodpovedná za odmeňovací systém a táto osoba aj zodpovedá za prípravu rozhodnutí ohľadom pohyblivej zložky odmeny, prijímaných predstavenstvom. Aj keby bol žalobca ako zamestnanec oboznámený s Politikou odmeňovania, v pozícii zamestnanca - prijímateľa odmeny nebol povinný skúmať, či mu táto odmena bola priznaná v správnej výške a správnym interným procesným postupom.

17. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu (okrem toho aj vedúci zamestnanci alebo poverení zamestnanci). V preskúmvanej veci bolo rozhodnutie (oznámenie) o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu podpísané predsedom predstavenstva a členom predstavenstva zamestnávateľa, čo bolo nielen v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce (a analogicky aj s právnym názorom o právnych úkonoch konateľov, ak ich je viac, ako ho vyslovil dovolací súd v rozsudku z 25. novembra 1998 sp. zn. 4Cdo/118/1998, publikovanom ako judikát R 85/2001), ale aj v súlade s vtedy v obchodnom registri zapísaným spôsobom konania v mene spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. (vyžadovali sa podpisy dvoch členov predstavenstva, pričom predseda predstavenstva nesporne je jedným z členov predstavenstva).

18. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľa nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto konaní nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, teda logicky nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalobca o prekročení oprávnení vedel alebo musel vedieť. Argumentácia žalovanej, že odmenu mala schváliť dozorná rada, nebola akceptovateľná jednak vzhľadom na jednoznačné znenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce (právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch robí štatutárny orgán, čo bolo naplnené) a jednak vzhľadom na to, že odmeňovaný zamestnanec nebol členom predstavenstva. Podľa už vyššie citovaného článku 6.1. internej smernice „Politika odmeňovania“ malo rozhodnutia ohľadom pohyblivej zložky mzdy prijímať predstavenstvo a podľa článku 6.3. mala dozorná rada kontrolovať zosumarizovaný rozpočet pohyblivého odmeňovania (pohyblivé odmeny), nie individuálne priznaný bonus každého zamestnanca. Treba poznamenať, že preukazovanie vedomostí zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich, že o tejto skutočnosti musel vedieť, je pritom otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nie je možné zasahovať v dovolacom konaní, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

19. V kontexte uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné, pretože nezistil porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné, pretože odvolací súd sa pri riešení nastolených právnych otázok neodklonil od skorších rozhodnutí dovolacieho súdu v obdobných sporoch, čo by bolo dôvodom na odmietnutie dovolania. Vzhľadom na nedôvodnosť dovolania podľa §

420 písm. f) CSP dovolací soud dovolanie ako celok zamietol podľa § 448 CSP.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalobca, ktorému vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto voči žalovanej priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.